

[Økonomi- og budgetministeren.]

hjem, andre ca. 100 mill. kr. børnehaver og ca. 150 mill. kr. almindelig offentlig forsorg. Uden for socialministeriets område er merudgifterne fordelt med ca. 170 mill. kr. til arbejdsløsheds-kasser som følge af den større ledighed end forudsat på finansloven, ca. 200 mill. kr. under undervisningsministeriet, herunder alene ca. 45 mill. kr. til fritidsundervisning og godt 110 mill. kr. til tilskud til folkeskolelærerlønninger og -pensioner, ca. 75 mill. kr. i restrefusion af kommunale vejudgifter og ca. 50 mill. kr. i forskydning af landbrugsstøtten mellem finansårene.

Når der først så sent i finansåret konstateres så betydelige merudgifter, hænger det sammen med, at der er tale om refusion efter regning af udgifter, der i første omgang afholdes af kommunerne og af selvejende institutioner. Dispositionsbeføjelsen er for disse udgifter ikke statens, og i nogle tilfælde foreligger der først oplysninger om det faktiske udgiftsforløb gennem finansåret med meget stor forsinkelse.

Med henblik på at sikre en bedre kontrol med forløbet af disse udgifter har regeringen besluttet at udbygge den regnskabsmæssige registrering samt vurderingen heraf. Ved økonomi- og budgetministeriets cirkulære af 18. april 1972 om løbende udgiftskontrol er det pålagt de enkelte ministerier at opstille og til økonomi- og budgetministeriet kvartalsvis at afgive indberetning om de faktiske udgifter i det senest forløbne kvartal og kvartalsvise udgiftsskøn for de følgende 4 kvartaler for de lovbundne tilskud, større bygge- og anlægsarbejder samt udlån.

Det er min overbevisning, at vi herigenem kan opnå hurtigere informationer om forløbet af de udgifter, som staten efter lovgivningen er forpligtet at afholde.

I tillægsbevillingsforslagets indledende oversigt over statsbudgettet er under kapitalbudgetposterne opført en merudgift på 765 mill. kr. I dette tal indgår især de restancebevægelser, der er nævnt under om-talen af indtægter og udgifter på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet. Tallet fremkommer, således som der i anmærkningerne er redegjort herfor, som nettoresultatet af restanceforøgelser på 1.160 mill. kr. vedrørende told, midlertidig importafgift og forbrugsafgifter og modposter på ca. 140

mill. kr. vedrørende lovbundne tilskud og ca. 250 mill. kr. vedrørende rammebelagte udgifter.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets enkelte bevillingsforslag med tilhørende anmærkninger samt til de indledende oversigter, skal jeg anbefale forslaget til tillægsbevillingslov for 1971-72 til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Frandsen): Hermed fremsætter jeg for folketinget forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsretten.

I folketingets spørgetid den 22. marts spurgte jeg arbejdsministeren om, hvilke oplysninger ministeren kunne give om arbejdet i udvalget om arbejdsretten, der blev nedsat den 16. oktober 1970.

Da svaret både med hensyn til, hvornår arbejdet kunne ventes tilendebragt, og hvilke resultater udvalget kunne nå frem til, ikke kunne siges at være tilfredsstillende for socialistisk folkeparti, kunne jeg allerede på det tidspunkt meddele, at socialistisk folkeparti agtede at fremsætte forslag til ændring af arbejdsretten.

Socialistisk folkeparti finder det væsentligt, at der bliver tale om en virkelig diskussion om arbejdsretten — også i folketinget, og at det ikke blot sker i et udvalg, som tilsyneladende lader vente på sig — og at man i diskussionen lægger vægt på at fjerne arbejdsrettens nuværende præg af klassedomstol.

Med det fremlagte forslag mener socialistisk folkeparti ikke absolut at have fundet den eneste rigtige løsning til en ændring af arbejdsretten. Men vi mener med forslaget at have fremdraget noget af det væsentligste, som bør gennemføres ved en ændring af arbejdsretten, for at retten kan miste sit præg af klassedomstol.

Arbejdsretten bliver ofte af arbejderne — med rette — betegnet som en klassedomstol, hvilket bl. a. hænger sammen med (1) det i mange tilfælde totalt forældede retsgrundlag, (2) bodssystemet, der, jfr. bemærkningerne, næsten udelukkende er vendt mod arbejderne og (3) den såkaldt neutrale dommer i arbejdsretten, der med sine afgørelser ikke har vist sig særlig neutral — hvilket også må betragtes som en umulighed — men i de fleste tilfælde, hvor arbej-